Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُـو جُـو

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم: جُوجُـو (نـاول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

د ليکوال برېښناليک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترګې یې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.

هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، تړلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.

پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سبکه یې ختلې وه.

تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده !

ـ ادې ! ! !

* * *

په دهلېز کې دېر نارینه غږ واورېدل شو:

ـ یا الله، ملا صیب راغی.

ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.

دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې تړلې وې.

یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

ـ نبض یې ښه دی.

لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـ ملک صیب ! ماته خو د وبرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.

ملک پراته هلک ته کتل....

سرې وویل:

ـ له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟

ملک ټوخې واخیست، کځوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:

ـ بس ! نیمه شپه یې چېغه کړه ! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.

سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را واېست، کوچنې چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويذ په اوو سرو تړو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.

ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رنې کړې، د جارو غږ يو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چيغه راغله:

ـملک لالا، تواب په سد راغی!

کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.

تواب په وېره يوې بلې خوا ته کتل...

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو، په خوند يې وويل:

ـتوابه زويه! زه يم، ملک لالا دې

ويې ټوخل، يوې ښځې په بيړه توفدانۍ ورته ونيوله.

هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.

ملک په زوته وويل:

ـبلا! وه بلا!

يوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:

ـڅه وايې ملک لالا؟

ـزوی ته دې شېدې راوړه.

ښځه په بيړه له کوټې ووته.

ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخندل:

ـاه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته يو.

هلک هماغسې سترګې رغړولې.

ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:

ـهه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ور واخیست، د تواب خولې ته يې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وويل:
_وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
_باتوره زويه ! يوازې به يې پرېږدو.
درې نارينه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
_بلا، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وويل:
_څه وايې ملک لالا !
_په کړاسي (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پيڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بېړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر يې په غېږ کې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل...
تواب وويل:
_ادې، اوس ښه يم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې يې وويل:
_زما خو دې لړمون خوړين که.
وروسته يو دم ولاړه شوه، له خړ ديواله يې يو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې يوه نوراني بوډا اوږده، سپينه ږيره نيولې وه، پر دواړو اوږو يې کوترې ناستې وې، پر غاړه يې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې يې وموښه، له ځان سره يې وويل:
يا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بيا يې ګيلاس ور واخيست، د زوی خولې ته يې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شيدې وڅښلې، ورو يې وويل:
_ادې ! اجبه بلا مې وليده.
ښځې په حيرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

ـ یوه لوښت، ژوندی شی پر بستري ناست و، د پلاستیک غوندي روڼ بریښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې ګوتې درلودې، یوه سترګه یې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:

ـ اه ! زویه ! ځینې خوبونه درانه وي.

د تواب تندی تریو شو:

ـ په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه یې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

ـ ځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:

ـ دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـ تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.

ـ نه.

ټول غلي شول

یوه وویل:

ـ تواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بیړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره وروستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخڅې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مړې لوټې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ یې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپينه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شنې پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.

په بېړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.

کيڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.

ځير شو، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.

تواب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خواته مخه کړه، درب شو، توپ يې پښو ته ولوېد.

تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنګ ته کړ، لوټه باد باد شوه.

باغوان ناره کړه !

ـڅوک يې؟

تواب د باغ د دروازې خواته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډېره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.

کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.

تواب کوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.

سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رډې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.

کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو توري ډنګرې پښې راوتلې وې ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله.

تواب په بېړه وويل:

ـمالټې.

غولې ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

ـتر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترګې رډې راختلې وې.

ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو يې وويل:

ـپه دې څوړموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې

تواب غولې ته کتل بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې یې نیکه د چیلم نلکۍ خولې ته نیولې وه، بوډا یو دم وخندل، له خولې یې سپین لوګی راووت، هلک یې تر لاس کش کړ، پر څنګ‌ئانه یې کېناوه، په خوند یې وویل:

_اوس لکه چې ښه یې؟

تواب خپل نیکه ته وکتل، لا یې پر شونډو له پرتو سپینو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وویل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یو دم چیغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بیړه راغله.

بوډا ټوخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګې زوی راووړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.

ښځې وویل:

_هه!

تواب ورو وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_ځم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې رډې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد ، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
_له ما مه وېرېږه.
تواب د پوال ته ور وښوېبد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم !
هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:
_ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
_د یوه لیرې ستورې اوسېدونکی.
هلک لړزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
_زړه دې غټ ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت
ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
_ما ته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنګونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
_دا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر
غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـسمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.
یودم ورک شو.
تواب په بېړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیاتې د پزې وېښته اخیستل.
کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ یې واورېد:
ـتراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـتا خراب کړی دی؟
سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وویل:
ـته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نری شیشه لاندې را تویه شوه.
تواب چیغه کړه!
ـله دې ځایه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوت...
هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاوان مې نه خوښېږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد ، جوړه شيشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نرى سيم . له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغى.
ببرته سپينه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وويل:
_ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وويل:
_څه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله. عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم ګز، يا تر دې يو څه ډېر.
جُوجُو وويل:
_دا زموږ د مکتب مدير دى، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
جُوجُو غلى شو، يو دم يې وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوى عذاب دى، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو يوه شېبه غلى و، بيا يې وويل:
_اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دى چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملګري مې په کايناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړى ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلى مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځاى پسې وګورم.
تواب په حيرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
ويې ويل:
_(نه) مه راته وايه.
تواب غلى و.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوي ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو ، زحمت باسو ، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې ځنګه؟

تواب غلی و...

ـخیر، زه به درته ووایم، زموږ ستورې تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو ، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

ـنو ته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـنو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو ، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـاوبیا؟

ـچې وخت مو پوره شو ، په خپله اور اخلو.

ـنو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـبس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه ! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور یې پسې ورغله، خو ده ویل چې نه وېرېږم.
په کمپله کې پروت و چې سپینه رڼا شوه.
جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر غوندې سکرین ته یې ګوته ونیوله، ویې ویل:
ــ زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقیق یوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې یو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته یو زلمی راغی، دیارلس، څوارلس کاله به یې درلودل، خپله خور یې پسې غوښته، خو د کور خاوند یوه روپۍ کړ، ویل یې چې نا محرمه یې، په منډه یې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کلیوالو ته یې وویل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره یې ووهه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ویل یې چې زموږ خویندو، میندو ته دې کتل. خو ماسپښین په همدې سرای کې دوو پیاوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه یې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکریو ته، له څرخ سره به سپیني غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې تواب ته وکتل، ویې ویل:
ــ پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حیرانۍ ورته وکتل:
ــ ډمان
ــ له ټول کلي سره خپلوي لري؟
ــ نه
ــ محرم دي؟
ــ نه، خو په سیالانو کې یې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
ــ کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اوړ واخلم.
یودم غلی شو، پر شیشه یې لاس تېر کړ، ویې ویل:
ــ ستا ځوابونه مې ولیکل، د تحقیق استاد به مې حیران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پیاوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی یې، د تحقیق له پاره تر دې حیرانوونکي خلک نه شي موندلی. د دوی هر څه د سیالانو له پاره دي.
یودم غلی شو، ویې ویل:
ــ ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نو لس تنه یاست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وويل:

ــهغه چې ژېړه لونګۍ تړي، د بل سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.

ــاو تاسو؟

ــزه او پنځه خويندي.

ــښه نو، اوس بايد خپلې سفينې ته لاړ شم.

تواب په حيرانۍ وويل:

ــسفينه؟

ــستاسو په چوتره کې مې يوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکرۍ، کورت يې لمر ته پکې ايښي وو، سفينه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

ــنو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې د سترخوان هوار شو ، نیکه بر سر ، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل ، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چو په چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.

پتنوس ورېږدېد ، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه.

د تواب پلار چایجوشې ته لاس ور وغځاوه، پیاله یې ورته ونیوله، نیکه یودم چیغه کړه !

ـبلا ، وه بلا !

د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل:

ـڅه وایې، ملک لالا؟

ـسترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل:

ـخو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندی تریو شو:

ـنو زه دوروا غ وایم !

ښځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه.

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې ور وکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

ـته وې؟

ناستو کسانو په حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو ، په بیړه ودرېد.

نیکه وویل:

ـپیاله دې ډکه ده.

ـزړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـکه پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خیشت دې کړم

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته ترلی بکس یې دروند شو ، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه وروړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري!
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـمونږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپته ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې د رونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ورو ګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کارېز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وويل:

ـدا چا وويشته؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له ګڼو ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.

د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وينه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

ـسمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

ـپختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ـته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

ـزما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بيړه وويل:

ـپام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.

د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـکربوړی ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ببلچې راپسې اخیستې وي، نسل یې را ورک کړ.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـخو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وویل:

ـداسې انسان را وښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟

د هلک سر وځړېد.

جُوجُو وخندل:

ـزما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.

تواب وویل:

ـداسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به یې نه ورته ربېله.

جُوجُو وخندل:

ـخو د غوایانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته یې له لیرې سلام ور واچاوه، غوايي ته ودرېد.

جُوجُو وویل:

ـپر ښتنتن دې ګران یې، تازه رشقه درته ربېي.

برګ غوايي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

ـغوایی ګیله کوي، وايي، ته خو انسان نه یې،نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟

هلک په بیړه وویل:

ـولې؟

تور غوايي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

ـستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وايي، پلار یې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ سخت ناروغه دی، خو بايد څمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود ، ښبنتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ پوه شوې؟ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
ـ مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
ـ اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ يې وهل، تېرِه يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـ سپی وغرِوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښین دوې بجې وې، تواب لویه چایجوشه تر لاستي نیولې وه، د پولې پر سر پر یوه خوا کوږ تلو. چایجوشه یو دم سپکه شوه.

تواب وویل:

ـ ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـ چای دی؟

ـ هو.

ـ نو چېرته یې وړې؟

ـ زړه کلا مو تنګه ده، نیکه مې وایي چې ډېر یو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي یې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، یو چا غږ کړل:

ـ تشه چایجوشه دې راوړه؟

تواب یو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچای پرېووت، پورته یې وکتل، یوه ګردي سرې د کلا د دېوال پخځه تراشله.

هماغه سړي وخندل:

ـ د ملک لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډکې چایجوشې سره نیغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاریګرو په خټه کې غوایي ګرځول.

هلک توره چایجوشه پر غولي کېښوده. نیکه یې د لرګي پر زینه ولاړ و، لکڼه یې په پخځه کې تر پرې شوې سورې ایستلې وه.

جُوجُو وویل:

ـ ملک لالا دې ولې لکڼې ته سترګه پټه کړې ده، لکڼه خو تړوپک نه دی؟

تواب د دېوال سیورې ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وویل:

ـ په دېوالونو کې یې دا سورې ولې پرېښې دي؟

ـ د دښمن له پاره.

ـ له چا سره بدې لرې؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه
ملک وخندل:
_ها زویه، چای دې راووړ؟
تواب ورو کتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.
تواب ورغی، ورو یې وویل:
_ملک لالا، موږ بدې دار یو؟
ملک په حیرانۍ ور وکتل:
_نه !
نو په دېوال کې دا سورې د څه له پاره دي؟
بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
_د ټربرونو له پاره.
روان شو، کاریګرو ته ور وګرځېد.
جُوجُو وویل:
_دا ټکی مې نوی واورېد، ټربرونه، څناورو ته وایاست؟
_نه، د تره زامنو ته.
_نو هغوی ولې وژنئ؟
تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:
_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.
لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.
یوه کاریګر وویل:
_هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کځوړنې سترګې یې درلودې،
تر سپینې زږې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.
ملک په خندا وویل:
_اه، سرمالمه، راځه.
د تواب غوږ وتخنېد.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
ـ زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، بیا یې وویل:
ـ پوښتنه وکه!
ـ څه؟
ـ راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
ـ ښه، ووایه!
ـ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستونې نه شو ورته خیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ قناعت یې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:
ـ وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنې، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
ـ یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چتې راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکره.
په کاریګرو کې یوه ور غږ کړل:
ـ څه وايي؟
ـ وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د اېښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخځه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
_دا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید، څنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
_نیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوته سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
_نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
_مازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټېټر سرې، مړې ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډېر شو، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زوروونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ رنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړې شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.
چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.
جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:
_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...
جُوجُو وويل:
_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډېر له ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې بربښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.
بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.
سيورې ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشنګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.
يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
جُوجُو غلی شو.
يودم د کلا دروازه وټکېده.
جُوجُو په بېړه پر د بوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:
_څوک يې؟
د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:
_زه يم، لال مامد.
له يوې کوټې بل څراغ راووت.
تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.
سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:
_باتوره، د خدای روی ومنه، د زنکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.
د تواب پلار خپل کينږ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه دې نیمه شپه به تر بناره څنګه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده ، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
ـپه لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نیکه په غوسه و ، سپکې سپورې یې ویلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نیکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نیولی کاغذ پورته ونیو ، په خشکه یې وویل:
ـزما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نیکه چیغه کړه !
ـبلا ، وه بلا !
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـڅه وايې، ملک لالا !
ـدا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لړزې اخیستې وه.
ښځې په خواره خوله وویل:
ـملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !

ـدا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، تولې په ډېران کې گرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

ـد غواوو پښې وگوره !

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانگه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرگو لگېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، گیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنگ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې تومبلې لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کېږ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارنې لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنگ ناست و.

تواب وویل:

ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مېنځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ پوهېږم.

تواب په غوسه وویل:

ـ خور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا وسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنه ککری کېناسته، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:

ـ ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـ که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـ په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځي چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې و تخنېد، جُوجُو وویل:

ـ بوډا ته وو ایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جتکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:

ـ پام!!!

تواب وویل:

ـ نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وويل:
ـ نه شم کولای. نيکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو زه بايد ورباندې پوه شم.
ـ نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د يوا ځينۍ دريڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وويل:
ـ اوس يې وخت دی.
د باندې ووت، نيکه په چوتره کې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ور ونه کتل د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وويل:
ـ ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا يو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
ـ خوب دې ليدلی!
ـ نه، يوازې يوه پوښتنه وه.
بوډا چيغه کړه!
ـ بلا، وه بلا! ساده چای دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځينه غږ راغی.
ـ تيار دی، اوس يې دروړم.
نيکه وويل:
ـ ګوره بچو، په داسې چټياټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږديدلي غږ وويل:
ـ که ملالۍ مکتب ويلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـ زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوې. ورک شه!!!
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښنه
تواب پر تړلې بسترې کېناست.
جُوجُو وویل:
ـ مور دې بلا نومېږي؟
تواب په حیرانۍ ورته وکتل.
ـ نه
ـ نو نوم يې څه دی؟
د تواب تندی تریو شو:
ـ نه شم ویلای.
ـ ولې؟
تواب غولي ته کتل....
جُوجُو وویل:
ـ یوه ټکي ته مې پام شو، وړې نجونې نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بیا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور، بلا ... .دا ولې؟
تواب په غوسه وویل:
ـ دا مه راته وایه چې له نیکه وپوښته.
جُوجُو وخندل:
ـ اه، ګرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که وربانډې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر یووړ، یو دم يې وویل:
ـ راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچنی زوی د پیازو له نریو ډکو څخه وابنه لیرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وویل:
ـ پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
ـ نوي خو نه یو راغلي، باز میر.
ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک یو دم ولاړ شو، تواب يې تر ګرېوانه ونیو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو ، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلې سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو ، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه ـ دوه کېده ، زورونه یې وهل..
وخت ووت، جنګ سوړ شو ، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو ، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
ـ پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد ، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
ـ نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
ـ ښه نو ، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده !
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده ، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و ، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و ، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو ، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد ، سر یې وخوځېد ، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـ په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـ په رښتیا هم، شرم دی؟

سړي د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ زموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لوریې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سپکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړي لاس تاو کړ، د ځاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوختله، جُوجُو د رنو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیړه وویل:

ـ په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـ له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـ ښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بیړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوته یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ ! !
ډنګره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پيېلي کونجي يې سړي ته ونيوله.
باتور له کلا ووت.
تواب ګرڼدي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و ، له مېلمه سره يې خبرې کولې.
تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پرډبې پورې ترلې جالی ته يې اورلګيت ونيو ، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و ، ول ول خيرنه لونګۍ يې ترلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.
د تواب زړه تنګ شو ، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېګ اېښی و ، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.
تواب د تراکتور تېلي ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.
تواب خپلې مور ته وکتل، په ستر ګو کې يې د ډېګدان لمبه ښکارېدله.
تواب يوه شېبه ودرېد ، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.
وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.
پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو ، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:
ـ ستا يې تر څو؟
مېلمه په ډکه خوله وويل:
ـ تر لسو.
سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو ، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:
ـ درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې كتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
ـبس دى، نه يې شم خوړلى. خو د باتور لاس هماغسې په هوا كې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستي كې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه كړه، مېلمه نه خوړله، خو د
تواب تره ټينګار كاوه چې د پسه لم دى. سړى مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه وربانديې
وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـمېلمه يې په ډېره غوښه مړ كړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
ـدا زموږ رواج دى، د مېلمه عزت كوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، كله چې
بېرته راغى، مېلمه په خوند يوه كيسه را اخيستې وه:
ـياره ملكه اجب سوډر شى و، د كلاشينكوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته
ځان نه وركاوه.
ملک په خبره كې ور ولوېد:
ـڅنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
ـبس، چا راته وويل چې د بدې دار ورور دې ځنګله ته وتلى، ما هم كلاشينكوف را واخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه كړ، بيا خداى مهربانه شو، د تبر غږ راغى، ورغلم، د يوې
څېرۍ له تنې مې ور وكتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولى و. بس، همالته ورته پرېوتم، د
كلاشينكوف زخه مې ورته سيخه كړه، ټک، ټک، سړى بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،
په ګېډه كې لګېدلى و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه وركاوه، په ډېر زامت مې ستونى ور پرې كړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـولې؟
تواب په خبره كې ورولوېد:
ـنه پوهېږم.
نيكه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـ اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدې څه ته وایي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـ ګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـ نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما یې هم د وورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـ یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـ زمری څه ته وایي؟
تواب وویل:
ـ یو حیوان دی.
ـ نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـ نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره، بدشکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـ ته به نه یې خبر، بوی به یې ښه وي؟
ـ که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـ هوښیار به وي؟
ـ نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـ بیا خو دې نیکه سم ورته وایي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـ وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـ هېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چو په چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

_ښه نو، زمرى مو د غيرت ننبه ده؟

هلک غلى و.

جُوجُو وويل:

_په تاسو کې قتل ځومره اسانه دى.

هلک په خبره کې ور ولوېد:

_خپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

_قتل ګلاب شاه کړى و، ورور يې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_سر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړي نيکه کړي وي، غچ يې له لمسيانو اخلي. ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نيکه په بيړه وويل:

_توابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه د ېوال ته غلى ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

_ډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:

_تا ته د بدۍ زور نه دى مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

_مه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلي.

ځواب يې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین ځادر هوار و، د ځادر یوه برخه په وینو سره وه. له ځنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوږېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو، تواب په بیړه وویل:

ـ دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـ هله! تنور وګوره!

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ په لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، ټیټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېده. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه!

ـ دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ چټیات مه وایه!

مور یې وویل:

ـ ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـ زه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـ نو پېریانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـ اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اورېد وغځېد.
جُوجُو وويل:
_پوهېږم، بيځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وويل:
_تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
_بلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.
جُوجُو وويل:
_هو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟
_دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.
جُوجُو وويل:
پوه نه شوم؟
_له شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.
د جُوجُو سترګه وځلېده:
_ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټېيو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:
_تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.
جُوجُو وويل:
_اه ! ترا وسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځيني خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه راواخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيداکول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري وړو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.

يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې او را خيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:

ـګرانه! په تېرو وياړ بنه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـ ډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ د بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه یاست.
هلک غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ پاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګیډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
ـ اه ګرانه! په اټکلې ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
ـ بلا! وه بلا! ړنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.
تواب په بیړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ ما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې دروند شو، په بيړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

_هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم يو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه _ صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ورګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکراروله:

_پيری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

_مات ياست، باني کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډې ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ور ګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښی پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کښېنوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره ېېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله!
_دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېږه غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود، په ربړېد بدلي غږ يې وويل:
_د خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړې.
تواب وويل:
_تره ناوې! څه خبره ده؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
_هيلۍ يې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکی د غوا د غولانځې خوا ته زورونه وهل، د ډېگ په تل باندې د شيدو د دارو د لگېدو غږ اورېدل کېده.
تواب وويل:
_ادې! زما خبره دې وانه ورېده!
ښځې ورو وويل:
_څه یې کوې، خوارکۍ يې له اخه ټوخه واچوله.
_ولې؟
_هيلۍ له کاريزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تږي ځوان مسافر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې
وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بيړه له لندو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:
_مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_د شيدو خونده يې نشته، خوسکی ور پرېږده!
تواب ټيټ شو، پړې ته يې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد، حيران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو؟

ځواب يې وانهورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ورمېږ يې کوږ کړ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بيړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اه ګرانه ! له ژوندیو وو برېږه.

ـ خو ترهدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

ـ د بخواته !

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

ـ دلته څه کوو؟

ـ یوازې دروازې ته ګوره !

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:

ـ ولې؟

ـ اه ګرانه ! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کورړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو ځوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وویل:

ـ دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـ پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاریز اوبه د شپې هم په وار وي پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وویل:

ـ ولې ناست یو؟

ځواب یې وانه ورېد. یودم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد، له دروازې یو سر راووت، یوې بلې خواته کوږ شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وویل:

ـ ودې پېژانده؟

ـ نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تره دې دی.

تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سرې څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

ـ تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوې؟

جُوجُو غلی و، سرې تر لښتې ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندې ګامونه واخیستل.

جُوجُو وویل:

ـ بس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکاره‌ېدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

ـ تره دې یوې کونډې ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

ـ تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل. یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

ـ اه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

ـ خوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته څکه سوکان ونیول چې یوه ترې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـ باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اورېده زېره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د یو چا په ظاهره مه غولېږه!
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وویل:
ـ غواړم چې د کوندې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وویل:
ـ تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی ځلور کونجه ورې رڼا ونیو.
جُوجُو وویل:
ـ دلته مې د کوندې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یو دم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکرې یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د څا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یو دم یې کوکه کړه، څولې ته یې لاس ونیو، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ اه خدایه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د بېلر پر ژی کېناسته، پښې یې څا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
ـ ادې! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو ځلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کوندې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وره ژبه وويل:
_ادې ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
_نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
يودم يې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
_د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندې ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ ټکرۍ ور کش کړ، په ژړا
کې يې وويل:
_اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
_ولې؟
ښځې ځراغ ته ور پوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې
يوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې
د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
_داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
_يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګېډه يې نه ډکېده،
ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
_خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوړ سپی په اسانه مونډلی شي، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېډړې وتښتوله، خو سرې زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالی بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانی ومونډ، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړی پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټو به ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلی موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرخ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډی به یې په سختې مونډله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

ـکونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

ـتره دي شرط ورته ایښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانی هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ور ولوېد:

ـتره مې باید خپله سزا ووینې.

جُو جُو وویل:

ـاه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رڼې کړې ! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له څا بوکه را وايسته، څو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ـ وا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې !

تواب ور وکتل، تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـ دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتنځېدې، ناره يې کړه، په بېړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ـ زړه مې دې بوټ را وايست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدېږي.

جُوجُو وويل:

ـ ما يې فکر کړی !

تواب په حيرانی ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ـ له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ـ وليکه !

ـ څه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه ، اوږد وغځېد ، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه ، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمې کې غبرګې برستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پیچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر ، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شیبه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپينه رڼا را وگرځېده:

ـ اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !

ـنو تا څه وکړل؟

ـهېڅ ! کونډې ته يې يوه ارزان بيه ګوتمۍ اخيستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ويده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری يې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سرۍ نېغ کېناست، خولۍ ته يې وکتل، رنګ يې والوت، کاغذ يې ولوست، چيغه يې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ که يې زړه درېدلی وای، بيا ؟

جُوجُو وويل:

ـ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر او سه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ يې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته يې يو دم وويل:

ـله کونډې سره مرسته کوې؟

ـهو

ـنو يو بل خط هم وليکه. دوه ، درې تکې بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانيو تيارول او که د بېرش مرمۍ؟

دا هم وليکه چې پيسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لېرې ګرځې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـبله چاره نه وينم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووايه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو يو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه يې لرل، سترګې يې سرې وې، پر مخ يې يو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جيبه يې د توپانچې ميل راوتلی و. همدا پاکټ يې راته ونيو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته يې وکتل، پانې وې لاس يې ور وغځاوه، نری څانګه يې په دوو ګوتو کې ټينګه کړه، کږس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې يې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نيولې وه.

تواب ورو وويل:

ـ جُوجُو؟

ځواب يې وانه ورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بيړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپينې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور رواني وې، له کلي د سپيو غپا راتله

پانې وخوځېدې، هلک په بيړه ولاړ شو.

جُوجُو وويل:

ـ زه يم.

تواب سوړ اسويلی وايست، بېرته کېناست.

سپينه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وويل:

ـ وختي راغلی يې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

ـ ببځايه مه وېرېږه !

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وويل:

ـ يوه ښځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په کيسو ويداوه، وېرونکې خبرې يې ورته کولې، ويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ويده نه شوې، يوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، مور يا انا به دې دا رنګه کيسې درته کړې وي، ځوک چې په ماشومتوب کې ووېروي، په لويوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه !

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نيولې وې...

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسې ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ اه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تا وان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک نارې وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وويل:
ـ اوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ راځي!
ـ ډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاړه ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلی کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـ نيکه يې قانع کړ؟
ـ تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان تيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
ـ د خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!
جُوجُو يوه څانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي ومښله!
ـ توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـدا خوږ بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـله رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
ـراځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلي بنډله وو.
جُوجُو وويل:
ـدا پيسې بايد کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکې نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـزړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.
تواب نيم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيږه يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونيوله او دروازه يې پرې وټکوله.
منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نيالګيو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو ،بيايې دروازه وټکوله، په منډه يې ځان تر نيالګيو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ يې واوېد:
ـڅوک يې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
ـيو ځل بيا!
تواب غلی ولاړ شو ، داځل يې دروازه يې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
ـڅوک يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يو ې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوږونه په پام شو، ورو وايې خيسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وويل:
_راځه!
تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
_زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وويل:
_مه وېرېږه. نه دې ويني.
تواب وويل:
_خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_اه ګرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.
تواب دروازې ته ودرېد.
جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځير ورو له دړې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم ځراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:
_دې خواته!
هلک ور وښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، ځراغ ته يې ور نږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.
بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر خنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:
_ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟
ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غبرږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پيسې مې په ژوند نه وې ليدلې.
ماشوم غلى و.
ښځې وويل:
ـ اوس به دې نو خوركۍ د كابل په ډاكټرانو وګرځوم، خداى به يې جكه جوړه كړي.
ماشوم ورو وويل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به يوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ايسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند يې وويل:
ښايستې لورې، سترګې رڼې كه !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وويل:
ـ وګوره، پيسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس كې نيولي بنډل ته وكتل، په زحمت يې وويل:
ـ چا راوړي ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته يې ورو وويل:
ـ نه پوهېږم !
چوپه چوپتيا شوه، مور، لور او زوى پيسو ته كتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملايكو !
ټول غلي وو، يوه هم كومه خبره ونه كړه، پر خړ ديوال د ماشوم د ببرو وېښتو سيورى لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه كش كړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخكې لاړ. تر هديرې تېر شو.
جُوجُو وويل:
ـ نېك كار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلى سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـ سمه ده، خه مه وايه.
وخت ووت، تواب د كلا تر مخ د مېلمنو د كوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته يې وكتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښكارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
_نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وویل:
_بیا ژاړې!
_نه
_ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته رنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:
_کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_اه ګرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
_اورې؟
_څه؟
_د ببلچې غږ
_هو، خو ډېر لیرې دی.
جُوجُو وخندل:
_دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وویل:
_نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_راځه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا یو چا د کاریز اوبه اړولې.
تواب په بیړه وویل:
_دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت یې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د اوبو په غلا پسې راوتلی.
ـ اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.
ـ اوس خو يې وينې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـ د خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.
دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب څړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ ځينې نورې خبرې هم شته.
ځواب يې وانهورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين ښويه بوجان (زړی) ترې را ووتل، ختڅکي ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، ختڅکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې لانده بوتي له بېخه راوتل.
تواب ستړی شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله ورغی، په لوړ غږ يې وويل:
ـ پالېز مې دې له بېخه را وايست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيراني سترګې يې له چڅړو ډکې وې.
په سړه سينه يې وويل:
ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !
_تاجو ! که یې نه منې ، نو ورشه ویې ګوره !
د سړي تندی تریو شو:
_غټان په خپل نوم مه بوله !
هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونیول:
_ها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.
سړي لور کېښود ، پوله یې په مخه ورکړه، تواب هم ګرنډي ګامونه پسې واخیستل. سړی د پټي په کونج کې را ایستل شویو جوړنګانو ته ودرېد.
یوه شېبه غلی و ، بیا یې یودم څمکې ته لاس کړ، یوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټیټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو یې خاوره ورسره ورغړوله.
سړي تبرې ته لاس کړ، تواب چیغه کړه !
_ته غل یې، تبره شپه دې د کاریزه اوبه اړولې.
د سړي له لاسه تبره ولوېده.
تواب وویل:
_تا د ګل رحیم اکا یتیمانو ته هم ونه کتل، یوازې دوه پټي لري، خو ته د کاریزه سلامت شوا روز خورې، بیا دې هم اوبه ترې غلا کړې !
سړي حیرانې سترګې ورته نیولې وې.
تواب وویل:
_په جومات کې یې وایم.
سړي یودم وخندل:
_تول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه یم په غوسه.
بیا یې خپل جیب ته لاس کړ، شلګون یې راوایست:
_هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.
تواب روان شو ، مخکې لاړ، شاته یې وکتل، سړي شلګون ورته ونیوراوه.
د تواب بکس درون شو ، جُوجُو وویل:
_ښه دې ونه کړل.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_اوس کوچیانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو وويل:
ـ اه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـ مکتب به څنګه کوې؟
ـ اول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
ـ د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس دروند شو:
ـ دلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
ـ ولې؟
ـ سپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
ـ سپی دروغ وايي !
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې پچې جارو کولې، خرو لنډه لنډه ګامونه اخيستل، پښې يې ترلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
ـ خو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه !

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ راځه !

ـ چېرته؟

ـ دا خوند باید له نږدې ووینو.

هلک ورو روان شو ، له یوې کېږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تواب په شونډو کې وويل:

ـ د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير ، خو ډډ غږ يې وويل:

ـ څه غواړې؟

تواب ور مخته شو:

ـ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پانه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وويل:

ـ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ تږی يم.

سپی وغرېد ، يودم غلی پرېووت.

بوډۍ وويل:

ـ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.

تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.

تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمڅي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه راځړېدل.

يودم يې غوږ سوړ شو ، ورمېږ يې کوږ کړ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.

تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:

ـ دوې ورځې دلته وم. په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولې یې نریو رڼو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
ـبسم الله.
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستني وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
ـجار!
د تواب غوږ و تخنېد:
ـلمسۍ یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ور وښوېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوېلی یې وایست:
ـلکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
ـډاکټر ته مو نه ده ور وستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
ـغونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یودم ور وکتل:
ـته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
ـما، ما
بوډۍ وویل:
ـته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
ـها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېګ ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ـ ها، د یوې غړکې نوین (تازه) کوچ دی، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیوه، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکې یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپې لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ـ ښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـ ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـ کوټ، کوټ، کوټ...د تندې ګونځې دې بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـ څه؟
غونډل انسان وژني؟
ـ هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یو دم یې وویل:
ـ اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ـ بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غنې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو ، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حيرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وويل:

ـ ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.

تواب ورو وويل:

ـ نجلۍ بايد ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

ـ جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پترۍ کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

ـ ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

ـ پياز مې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچيانی غږ واورېدل شو:

ـ دا څوک دی؟

تواب په بېړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

ـ تږی و، خو په بزرگۍ کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خيرن بالښت ته يې ولي ولگول، په ډډ کوچياني غږ يې وويل:

ـ ادې! جونگۍ مې خرڅ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ یو دم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وویل:
_خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
_همدا یو جونګی راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
_بلا ورپسې! زنګې (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په خو ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې
پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
_مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
_نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ور واړاوه، په وېره یې وویل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه!
_ګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځینه غږ یې واورېد:
_څوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خوا ته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یو دم وټوخل، ولاړه شوه،
سترګې یې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، څوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خوا ته کوږ
شو.
تواب په څرېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
_هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل،
بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس يوه شوې چې کوچيان سخت ژوند لري؟
تواب يې په خبره کې ور ولوېد:
ـزه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په صفت نه مړېږي.
جُوجُو وخندل:
ـاه ګرانه! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.
تواب غلی روان و.
جُوجُو وويل:
ـشاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کوچيانو ته يې پر پاخه سړک د روان موټر له ښيښنو ورکتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی ستړی (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي ليدلې.
جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـشرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به يې سپړمې ټينګې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچيانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته وواېې چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپږمو ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښنو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل.
جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ور ولګوله:
ـپوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟
تواب وويل:
ـڅه وکړي؟
ـښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو ځوځو اور بلوي او سترې يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وځېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟
هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.
جُوجُو وويل:
ـ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ مکتب راورسېد.
اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:
ـ يوازې تفدانۍ پاتې دي.
يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګېلم کېښودې.
ملک وويل:
ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.
څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښې بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:
ـ د چايو غم مو خوړلی دی؟
يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:
ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ به خپل وخت راځي.
ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:
ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال غلي وو.
ملک وویل:
_تو ابه زویه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېنو زینو وخوت. شمال لور ته یې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ یې کوږ کړ، لمر یې سترګو ته سیخ شو، ښی لاس یې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ یې وویل:
_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
یوه کلیوال خوله پورته ونیوله:
_څو کسان دي؟
_نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د ګلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_یاره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو څنګه به یې وپېژني !
نورو کلیوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې تیتې نرۍ هلیکوپترې راغلې، تکې توري وې، دښته یې په مخه ورکړه، له خپلو سیورو سره یو ځای تلې.
تواب ودرېد، چیغه یې کړه !
_نور هم راغلل !
له لاندې یوه کلیوال په لوړ غږ وویل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو دانې ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځيرېبې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه بربښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش متې ولګاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وويل:
_چا نه و درته ويلي !
د تواب شونډې وخوځېدې:
_بمبرې (غومبسې) وې.
کليوالو وخندل.
_تواب ويالي ته ور وګرځېد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_څه خبره ده؟
تواب په بېړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:
_مرکه ده.
_هغه د چرګو پر سر د مړي کيسه؟
_هو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپينې او ږېرې لونګۍ تړلې وې، ملک او کليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وويل:
_په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_نږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
يوه کليوال وويل:
_وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان ليرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـغم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.

د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

ـڅه وخت راغلې؟

ځواب يې وانه وريد.

تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.

جُوجُو وويل:

ـدې ته نو انصاف نه شو ويلای.

تواب کېناست.

جُوجُو وويل:

ـاجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدی کې يې خور لاړه.

تواب ورو وويل:

ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه !

جُوجُو وخندل:

نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟

يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

ـدلته مې ځينې يادداښتونه ليکلي دي.

۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.

غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.

تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلي داني يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونيو، کړپا د پايي له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پايي يې يو څه خلاصول.
د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، ليرې ودرېد، په وارخطايي يې وويل:
_فکر مې وکړ چې انسان دی.
بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولګاوه، سترګې يې پټې کړې.
ومې ويل:
_دا سړی څه کوي؟
سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اررږمی يې وايست، په خوبولي غږ يې وويل؛
له خوبه مې مه باسه!
مجبور مې کړ.
سپي په پټو سترګو وويل:
_څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسياني يې ولګولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپينه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهيسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسياني او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله وليدل، کومندان يې پيسې شمېرلې.
جوجُو غلی شو، رڼا ته يې لاس ور ووړ، ويې ويل:
_بله پاڼه مې راواړوله.
د تور ستوري ديارلسمه:
سهار وختي مې په سفينه کې ليکلی تحقيق سماوه چې يو لوی درب شو، په بيړه د باندې ورغلم. تياره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هيلۍ مې وليدې. يوې ته مې د درب يادونه وکړه، له وېرې يې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وويل چې د پاخه سړک خواته ورشه.
هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر ترل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاتې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې ږیرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سیم تړلاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پڅخې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نړېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـ دې ته وایي وطندوستي.

تواب رنځا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې تڼدې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوږ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ورو وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د سارا ګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـ د خپلو یاد ښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغړول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېرې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکي پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې ځو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيږې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ورونړ يې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب ږدې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ـ بله پانه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې ببرته درنه کړې...)).
اه! دا خلک څومره پر يوبل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېګا يوه پاچاهي رنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه بېغمه خلک دي

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوپې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ!

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د ورو کندو بېځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونه ويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو بېځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېګار به ورې.

ـ واضح يې کړه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....

تواب په بېړه ولاړ شو، ببل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې او به یې وترلې.

جُوجُو وویل:

ـببګا ډېر بې خوبه وې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـببګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژني.

تواب په رډو سترګو ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـنجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې ښکاریدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و. د مورېک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، یوه کوچنې مورېک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولی و.

ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستیک ته مې لاس وروغځاوه، خو د مورېک مور یو دم چیغه کړه!

ـپام!

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

د مورېک مور وویل:

ـزهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د مورېک مور وویل:

ـپه دې زهرو مورېکان وژني، خاوند مې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شببه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیپن نس را واوښت.

په خبره کې یې ور ولوېدم.

ـنو دا زهر دلته څه کوي؟

د مورېک مور وویل:

ـلومړی مې زوی تر لکۍ ونیسه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:
ـ مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.
مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار وليد، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
وړې نجلۍ په وارخطايۍ وويل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور ووړه لور وليده، غوا يې اوبو ته ور وستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منګی ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان ځوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ يې وهلې.
مور يې په خواره خوله وويل:
ـ قسمت به دې همداسې و.
زانې يودم چيغې کړې:
ـ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ويل:
ـ ته له کيسه راته ووايه.
موږک چيغه کړه!
ـ مه!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوي یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
خو لا یې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موږک مور وویل:
_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زاڼې ناولې
لوښې پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زاڼې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا
ښکارېدله.
وروسته یې ډک تشت پرېولې لوښې د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زاڼې د ټکري پیڅکې ته ور
لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستیکي خلطه پر غولې
کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.
زاڼې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل
ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلې و.
بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ،
ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ.
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زاڼې ته په غوسه وه چې په لوړه وید بدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وره، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم
چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زاڼه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې
واړولې، پریمینځلې لوښې یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او
مالګې ډبلې یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ
لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وویل:
_نیکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغږ کړل:

ـهو ! خیریت و؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

ـد ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه !

ـکومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کړه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـړوند یې، درۍ دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي یې تش کړ، اوږه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

ـبدنۍ د ناستې ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـبیره لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:
ـڅه ! څه مې نه دې ویلي.
چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.
نیکه چیغه کړه !
ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.
له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:
ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.
چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.
نیکه په غوسه وویل:
ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.
د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـورته وو وایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.
تواب په غوسه وویل:
ـچوپ !
د تواب پلار یو دم چیغه کړه !
ـخره !
سرې چیلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب تېټ شو، چیلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.
د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې څنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.
نیکه چیغه کړه !
ـمه ! هلک دی.
د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.
د تواب پلار شاته شو.
تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.
تره یې چیغه کړه !
ـمخ دې تور، تولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشینې غږیې واورېد:
ـ وبښه!
تواب وسونګېد.
جُوجُو وویل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه یم.
تواب چیغه کړه!
ـ دا وخت نو د پوښتنې و؟
جوجُو وویل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نیغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقیق مې خلاص شو.
ـ بیا به دې ووینم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نه دی. خو تا زحمت راسره وایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکونو پورې لا يوه، نيمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چيغه کړه !

_اررې ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې يوه لويه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده، پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر يې وځړېد، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ، پر خاورو يې څو ليکې و ايستې.

ځنګ ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ يې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

_له ما خو دې زړه وايست.

جُوجُو غلی و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وويل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترګه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وويل:

_د ځمکې د کرې له ځنګه تېرېدم، را په ياد شوې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

_کور ته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل يې. بيا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بيولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په نبي اوږده غوږ کې يې ګوته ننه ايسته، لاس ته يې تکان ورکړ، ويې ويل:
ـ په دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وويل:
ـ منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چيغه کړه !
ـ منی دی.
جُوجُو يو دم شاته شو، ويې ويل:
ـ دومره هم نه.
غلی کېناست. ويې ويل:
ـ جزا يې راکړه.
تواب په حيرانۍ ور وکتل:
ـ ولې؟
ـ نه يې منله، ويل يې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وويل:
ـ څه؟
ـ تحقيق يادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حيرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وويل:
ـ تحقيق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا يې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدير او معلمين په غوسه ښکارېدل. ټول په يوه خوله ول چې تحقيق دروغ دی. حيران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ويې ويل:
ـ مدير صاحب ! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سيدونکو يې سم ژوند درلود، په مينه يو هېدل، له يو بل سره يې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت يې بد ياداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه ليدل، لکه جُوجُو چې ليکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ويې ويل:
ـ د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو يوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدير نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما يو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه يې د فکر پانه جايزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدير ته وکتل:
ـ پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقيق کې يې مختلف هېوادونه ياد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدير شنه سترګه وربېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـ د جُوجُو تحقيق مې مطالعه کړ، ليکلي يې دي چې انسانان د نجونو د تعليم مخالف دي.
پوپو وويل:
ـ داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم يوه وطن ته لاړم. يوه کورنۍ مې وليده، له نيستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو يې درس وايه، په تحقيق کې مې هم ليکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې يې نجوني وې، مور به يې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به يې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی يم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه ليدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ جُوجُو ليکلي چې دې خلکو مينه نه پېژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو يو دم وخندل، غلی شو، ښېنه يې وغوښته، ويې ويل:
ـ دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه ليده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسې يې ځای ور پاکاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښئ) ټکي دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!
ـ د قسمونو په اړه يې څه وايې؟
ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان ګنې، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.
يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يوووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وويل:
ـ د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟
ـ اه! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_یوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایپ... له مینځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟
د پوپو سترګه وځلېده:
_زه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنګون یې وینې و، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلاوه.
هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.
پوپو غلی شو، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
_نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.
د اخلاقو معلم وویل:
_تلی شې.
پوپو له ادارې ووت.
مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:
_جُوجُو په دې ستوري کې لومړنی کس دی چې دروغ وایي، ځکه نو باید سخته جزا ووینې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.
ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ور ولېږل.
خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل.
د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:
_دا عکس دې له کومه کړ؟
په خوشالۍ مې وویل:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د يوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ويښته يې درلودل او په غاړه يې خوږ پياز راځړېدل.
استاد وويل:
_دا ؟
ځواب مې ورکړ:
_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
استاد يوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي يې سره جنګول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.
ومې ويل:
_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوګنېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته يې ښځو خوشايي تپل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه ايښودل، بل...
مدير وويل:
_بس دی، پوښتنه دې وکړه !
د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه يې وځلېده، ورو يې وويل:
_ټول دروغ دي
په خبره کې يې ورولوېدم.
_تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟
مدير چيغه کړه !
_ادب.
غلی شوم.
د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، ورې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لرې چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترګه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رښتيا وو ايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دي له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له ټيوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
ـ اوس نو مه وايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخندل:
ـ کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لري.
يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
ـ مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خيرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشايي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلي وو، دا يې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدير ولاړ شو:
ـ پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غرېږ په ماشين کې اچېږدل.
چيغه مې کړه!
ـ نه يې منم!
د ستورې پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه يې را واړوله، ورو يې وويل:
ـ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ويل:
ـ خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلي ښارو، د لمر رڼا د هسکو تعميرونو ښيښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وويل:
ـ دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.
بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مينځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

ـتا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

ـاه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم را سره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليونې ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

ـدا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليونې پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

ـدلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

ـدلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه !

ـبس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل ويې ويل:

ـد غږ د ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، اوس يې له سره په تحقيق پسې را لېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ دلته تحقیق کوې؟
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه! بیا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای شئ د لراوبر ویبپاڼي په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library